

” हिच्या बाबतीतलं माझ्या काही कानावर आलंच नाही. सो sad! खूप वाईट वाटते.” पण प्रत्यक्ष न बोलताही अलकाला माझ्या डोक्यातलं वादळ जाणवलं. डोक्यांच्या इशाऱ्यांनं तिनं मला गप्प केलं. उठून ती अमिताजवळ जाऊन बसली न् तिचा हात हातात घेऊन थोपटत राहिली. प्रतिमा अलकाकडे आणि माझ्याकडे आळीपाळीने पहात होती. ओळख पटल्याचा एकही भाव तिच्या चेहेऱ्यावर नव्हता. अलकानेच शेवटी बोलायला सुरुवात केली.

" प्रतिमा, किती दिवसांनी भेटलीस ग! मी लग्न होऊन अहमदाबादला आणि शीलू अमेरिकेला गेली. आपल्या तिघींचा गुप त्रिवेणी म्हणूनच ओळखला जायचा. आठवतंय? नाटकं काय केली, वक्तृत्व स्पर्धा काय, काय मजा यायची ना. सगळीकडे नंबर मात्र तूच पटकवायचीस. 'भावबंधन'मध्ये तू लतिका होतीस. तुझ्या 'मुलींना कुंकू लावताना मध्य बरोबर सापडतो' अशा अर्थाच्या एका वाक्याला काय कडाडून टाळ्या पडल्या होत्या. अजून आवाज कानात घुमतोय."

अलकाचे ते वाक्य संपते ना संपते तोच प्रतिमा ताडकन उभी राहिली. हातवारे वेड्यासारखे करत ओरडायला लागली. "आठवलं आठवलं पण तो घनःश्याम कुठे गेला? अशोक वैद्य काय मस्त काम करायचा गं. He was so handsome. I really miss him. तू.. तुम्ही ओळखता का त्याला? मला भेटायचंय त्याला. किती वर्षे झाली त्याला भेटून!"

अलका ते ऐकून स्तब्ध झाली. काय बोलावे तेच तिला कळेना. मी आपली दोघींकडे टकमका पहात राहिले. अलकाने मला खुणावलं. आम्ही दोघी किचनमध्ये गेलो. अलका हलक्या आवाजात सांगू लागली, " शीलू, तुलाही अशोक वैद्य आठवतोय ना? ही म्हणतेय किती वर्षे झाली त्याला भेटून. बकवास. दुसरं काय? अगं, हिचा नवरा आहे तो."

"काय?" आता ओरडायची पाळी माझी होती. "पंचवीसेक वर्षांपूर्वी दोघांनी घरच्यांच्या म्हणजे हिच्या आई-वडिलांच्या विरुद्ध जाऊन लग्न केलं." अलका सांगू लागली. " माझी बहीण इथे गावातच असते. तिच्याकडून कळलं सगळं मला. ही प्रतिमा म्हणजे प्राइझ कॅच. हिच्यामागे किती मुलं घोटाळायची, माहीतच आहे तुला. खूप चांगली स्थळं सांगून येत होती हिला. पण हिचं त्या अशोकवर प्रेम. प्रतिमाच्या आई-वडिलांना तो तितकासा पसंत नव्हता. कारण त्याचं वागणं एकंदर काही ठीक नव्हतं. 'तू नही और सही' अशा थाटात वेगवेगळ्या मुलींबरोबर दिसायचा. प्रतिमाला सगळ्यांनीच खूप समजवायचा प्रयत्न केला पण तिने ऐकलं नाही. त्यांच्या लग्नाच्या सुरुवातीच्या दिवसात अशोक थोडा बरा वागत होता पण हळूहळू नंतर त्याचे मित्रमैत्रिणी बदलत गेले. तशात प्रसिद्ध नट व्हायची स्वप्ने

तो पाहू लागला. त्याच्या विश्वाचा परिघ वाढत चालला. लोक काहीबाही बोलत. आज हिच्याबरोबर दिसला, काल दुसऱ्याच कोणीबरोबर. प्रतिमाला हे सगळं असह्य होऊ लागलं. मी मध्येच अलकाला थांबवलं. म्हणून ही अशी भ्रमिष्ट झालीय का? असा विचार आला मनात. माझ्या मनातलं ओळखून अलका म्हणाली, " अशोकने अखेर मर्यादा ओलांडली. नवीन नवीन पार्ट्यांना जाताना नवीन मैत्रीण घेऊन जायला लागला आणि 'माझी पत्नी' म्हणून ओळख करून द्यायला लागला. हे प्रतिमाच्या कानावर आलं. दोघांचं कडाक्याचं भांडण झालं. प्रतिमा तक्रार तरी कोणाकडे करणार? आई वडील तर म्हणालेच असते - तरी आम्ही आधी सांगत होतो. त्याचा छंदीफंदीपणा दिसतच होता."

मी अलकाला म्हटलं, " असं असूनही ही अजून त्याला विसरत नाहीय. काही सेल्फ-प्राइड आहे की नाही? "

अलका सांगतच होती, "त्यांचं जेव्हा कडाक्याचं भांडण झालं तेव्हा प्रतिमा चिडली होती. संतापून शिव्या देत राहिली. घराच्याबाहेर मुले उभी होती, त्यांना तो तमाशा वाटला. ती मुलं तिची नक्कल करू लागली. ही आणखीच चिडली. अशोक मात्र मानभावीपणे गप्प राहिला. तेव्हापासून ही बाहेर पडली रे पडली की ती मुलं त्रास द्यायला लागतात. प्रतिमाचं वागणं बदललं. डोक्यावर हळूहळू परिणाम होऊ लागला. आता पराकोटीला गेलंय प्रकरण. नाटकातला घनःश्याम तिच्या आयुष्यातला ही खलनायकच ठरला. "

अलका आणि मी बाहेरच्या खोलीत आलो. प्रतिमा अजून ही शून्यवत् होती. दार ठोठावल्याचा आवाज आला म्हणून दार उघडून पाहते तर ती मघाचीच मुलं. हातात काठ्या तश्याच. त्यातला मोठा होता तो म्हणाला, "आम्ही रोज त्या मावशींना सतावतो, धमक्या देतो. आम्हाला पैसे मिळतात त्याचे. अशोककाका देतात पैसे."